

Sygn. akt: I C 572/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2024 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Żelewska

Protokolant: sekretarz sądowy Agnieszka Bronk-Marwicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 lutego 2024 r. w G.

sprawy z powództwa **R. Ż.**

przeciwko **A. S. (1)**

o zapłatę

I. uchyla w całości wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 1 marca 2021r. i powództwo oddala;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 6.909 zł (sześć tysięcy dziewięćset dziewięć złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty tytułem kosztów procesu.

Sygnatura akt I C 572/23

Uzasadnienie wyroku z dnia 19 marca 2024 roku

Powód R. Ż. wniósł pozew przeciwko A. S. (1) o zapłatę kwoty 59.635,26 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, iż pozostawał z pozwaną w nieformalnym związku partnerskim. Pozwana przez cały okres związku z powodem nie podejmowała zatrudnienia, nieoficjalnie prowadziła sklep zarejestrowany na jej ojca i nie posiadała stałego źródła dochodu. W tym czasie pozwana podjęła decyzję o remoncie swojego mieszkania i nie mając zdolności kredytowej zawarła z powodem ustną umowę pożyczki na kwotę 50.000 zł. Kwota pożyczki miała zostać zwrócona wraz z odsetkami wynikającymi z zawartej w dniu 13 października 2016 roku przez powoda umowy o kredyt gotówkowy z Bankiem (...) S.A. Środki z tego kredytu w kwocie 50.000 zł zostały przeznaczone na remont mieszkania pozwanej. Kredyt ten był spłacany wyłącznie przez powoda. Na początku 2018 roku strony się rozstały, a pozwana – mimo wielokrotnych wezwań do zapłaty – nie zwróciła pożyczki. Na dochodzoną należność składa się kwota 50.000 zł wraz z należnymi odsetkami w wysokości 7,80 % w skali rocznej wynikającymi z umowy o kredyt gotówkowy za okres od 14 października 2016 roku do dnia 6 września 2019 roku.

(pозew, k. 3-9)

W dniu 1 marca 2021 roku Sąd wydał w sprawie o sygnaturze akt I C 624/20 wyrok zaoczny, zasądając od pozwanej na rzecz powoda kwotę 59.635,26 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 25 września 2020 roku do dnia zapłaty (pkt I.) oraz kwotę 8.471,10 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II.), a także nadając wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności w zakresie pkt I.

(wyrok zaoczny, k. 98)

Pozwana wniosła o uchylenie wyroku zaocznego i oddalenie powództwa w całości. Odnosząc się do twierdzeń powoda zaprzeczyła, aby zaciągnięty przez powoda kredyt został przeznaczony na potrzeby pozwanej oraz by strony zawarły ustną umowę pożyczki. Jak wyjaśniła kwota 50.000 zł wpłacona na jej rachunek bankowy została tego samego dnia wypłacona i przekazana powodowi. Kwota ta, zgodnie z ustaleniem stron, miała być przeznaczona na wspólne życie i bieżące wydatki. W tamtym czasie dochody powoda były bardzo niskie, a wkład pozwanej do wspólnego gospodarstwa domowego nieproporcjonalnie większy. Pozwana oczekiwała, że powód dołoży się do wspólnego życia, stąd pomysł zaciągnięcia kredytu. Wpłata kredytu nastąpiła na rachunek pozwanej, aby uniknąć ewentualnych roszczeń ze strony byłej żony powoda o podwyższenie alimentów i uniknąć zajęcia tej należności przez wierzycieli powoda. Pozwana nie potrzebowała zaciągać pożyczki, gdyż pochodzi z majątnej rodziny i de facto była utrzymywana przez ojca. Nadto, mimo że formalnie działalność w formie sklepu z odzieżą Trend (...) była prowadzona przez jej ojca, to faktycznie prowadziła ją pozwana, z czego czerpała dochody. Na dzień zawarcia umowy pożyczki saldo rachunku pozwanej wynosiło 380.000 zł. Nadto, pozwana była w tamtym czasie właścicielką kilku nieruchomości. Sytuacja finansowa i majątkowa pozwanej była na tyle dobra, że nie musiała pożyczać pieniędzy od innych osób. Pozwana podniosła także, że lokal przy ul. (...) w G. nie wymagał żadnego poważniejszego remontu. Dalej, pozwana zwróciła uwagę, że na konto powoda wpływała m.in. kwota 5.000 zł z tytułu czynszu za wynajem kamienicy w K., której pozwana była właścicielką, co miało na celu umożliwienie otrzymywania świadczenia 500+.

(sprzeciw od wyroku zaocznego, k. 243-248)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód R. Ż. oraz pozwana A. S. (1) w okresie od 2015 roku do lutego 2018 roku pozostawali w konkubinacie. We wrześniu 2015 roku strony zamieszkały wspólnie wraz z małoletnią córką pozwanej w wynajmowanym mieszkaniu w G..

(okoliczność bezsporna ustalone w oparciu o: przesłuchanie pozwanej, płyta CD k. 479)

W dniu 13 października 2016 roku powód zawarł z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w G. umowę kredytu gotówkowego nr (...). Zgodnie z § 1 ust. 1 umowy bank udzielił powodowi kredytu gotówkowego na okres od 14 października 2016 roku do 7 listopada 2025 roku w kwocie 64.307,58 zł na spłatę innych kredytów/pożyczek oraz na cele konsumpcyjne. W myśl § 3 ust. 2 umowy kredyt był oprocentowany według stałej stopy procentowej wynoszącej 7,80 % w skali roku. Zgodnie z § 2 umowy kwota 14.307,58 zł miała zostać przekazana na wskazany w umowie rachunek bankowy na spłatę innego kredytu, natomiast kwota 50.000 zł w formie przelewu na rachunek o nr (...) należący do A. S. (1). Wedle § 4 umowy kredytobiorca zobowiązał się do spłaty kredytu w 108 ratach miesięcznych w wysokości 838,47 zł każda, płatnych do 7. dnia każdego miesiąca.

(dowód: umowa kredytu gotówkowego nr (...), k. 14-18 wraz z załącznikami, k. 19-34)

Kwota kredytu została przez bank przelana na rachunek pozwanej w dniu 14 października 2016 roku. Tego samego dnia pozwana wypłaciła taką kwotę z rachunku.

(dowód: historia operacji na rachunku bankowym pozwanej w okresie od 1 października 2016 roku do 30 października 2016 roku, k. 159-161)

W okresie od 2 grudnia 2016 roku do 6 września 2019 roku powód spłacał kredyt dokonując przelewów na rachunek dedykowany spłacie kredytu ze swojego rachunku bankowego.

(dowód: potwierdzenia przelewów bankowych, k. 35-68)

W dniu zawarcia umowy kredytowej, tj. w dniu 14 października 2016 roku saldo rachunku bankowego pozwanej wynosiło 380.023 zł. Pod koniec miesiąca natomiast wynosiło około 17.000 zł.

(dowód: historia operacji na rachunku bankowym pozwanej w okresie od 1 października 2016 roku do 30 października 2016 roku, k. 159-161)

W dacie zawarcia umowy kredytowej przeciwko powodowi nie toczyły się żadne postępowania egzekucyjne.

(dowód: pismo Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Białej Podlasce M. S. (1) z dnia 15 listopada 2023r., k. 347, pismo Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Białej Podlasce Ł. N. z dnia 16 listopada 2023r., k. 349, wiadomość e – mail pismo Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Białej Podlasce J. I., k. 351)

Na mocy umowy sprzedaży z dnia 18 października 2018 roku pozwana nabyła prawo własności stanowiącego odrębną nieruchomość lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w G., dla którego Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku prowadzi księgę wieczystą nr (...). W dniu 19 października 2016 roku pozwana dokonała za pośrednictwem przelewu bankowego zapłaty ceny w wysokości 300.000 zł.

(dowód: historia operacji na rachunku bankowym pozwanej w okresie od 1 października 2016 roku do 30 października 2016 roku, k. 159-161, wydruk treści księgi wieczystej nr (...), k. 162-169v, przesłuchanie pozwanej, płyta CD k. 479)

Przedmiotowe mieszkanie zostało nabyte w celach inwestycyjnych (tj. z zamiarem wynajmowania) wraz z całym wyposażeniem, w tym m.in. meblami, pościelami, sprzętem domowym etc. W dacie zakupu stan lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w G. znajdował się w dobrym stanie i wymagał jedynie odświeżenia. Poprzedni właściciele przeprowadzili kapitalny remont obejmujący m.in. wymianę instalacji wodno – kanalizacyjnej czy też instalacji elektrycznej.

(dowód: dokumentacja fotograficzna, k. 361-378, zeznania świadka C. M., płyta CD k. 385, zeznania świadka K. U., płyta CD k. 470, zeznania świadka P. Z., płyta CD k. 470, przesłuchanie pozwanej, płyta CD k. 479)

Po dokonaniu zakupu ww. lokalu pozwana przeprowadziła remont, obejmujący m.in. malowanie ścian, wymianę brodzika i kabiny prysznicowej. Nadto, wymieniła część sprzętów domowych (np. telewizor).

(dowód: dokumentacja fotograficzna, k. 361-378, przesłuchanie pozwanej, płyta CD k. 479)

Nadto, w okresie trwania związku stron, pozwana była współużytkowniczką wieczystą w udziale 1/2 części nieruchomości położonej w K. przy ul. (...), zabudowanej budynkiem przemysłowym, a także właścicielką nieruchomości gruntowej położonej w K. przy ul. (...), zabudowanej budynkiem mieszkalnym.

(dowód: wydruk treści księgi wieczystej nr (...), k. 170-177, wydruk treści księgi wieczystej nr (...), k. 178-185v)

Lokal użytkowo – handlowy znajdujący się w budynku przy ul. (...) od dnia 2 stycznia 2017 roku był przedmiotem najmu. Z uwagi na obawy przed utratą świadczenia 500+ w umowie najmu jako wynajmujący figurował powód R. Ż.. Zgodnie z umową czynsz najmu w kwocie 5.000 zł był płatny na rachunek bankowy powoda.

(dowód: umowa najmu z dnia 2 stycznia 2017r., k. 195-198)

Pozwana była pełnomocnikiem swojego ojca A. S. (2) prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...). Działalność gospodarcza została zawieszona w dniu 1 listopada 2015 roku, a następnie wznowiona w dniu 1 kwietnia 2016 roku. Pozwana prowadziła ją do końca września 2016 roku.

(dowód: informacja (...), k. 252, przesłuchanie pozwanej, płyta CD k. 479)

Następnie, pozwana pozostawała bez stałego zatrudnienia. Dopiero pod koniec 2017 roku zatrudniła się jako sprzedawca w sklepie koleżanki.

(dowód: zeznania świadka C. M., płyta CD k. 385, przesłuchanie pozwanej, płyta CD k. 479)

Pozwana była właścicielką samochodu marki A. (...) rok produkcji 1999, który w dniu 17 lipca 2016 roku został zbyty przez powoda za cenę 10.400 zł. Nadto, w okresie od 22 maja 2015 roku do 21 listopada 2017 roku pozwana była właścicielką samochodu marki O. (...).

(dowód: informacja Urzędu Miasta G. z dnia 13 grudnia 2023r., k. 357, umowa sprzedaży, k. 398)

R. Ż. pracował jako informatyk w dziale (...) S.A. Wysokość wynagrodzenia powoda wynosiła około 5.000 zł. Nadto otrzymywał premię roczną. W grudniu 2017 roku powód przeszedł do pracy w (...) S.A., gdzie otrzymał wyższe wynagrodzenie. Powód był właścicielem motocykla.

(dowód: zeznania świadka E. Ż., płyta CD k. 385, zeznania świadka M. B., płyta CD k. 470)

W roku podatkowym 2016 powód uzyskał przychód w wysokości 66.987,83 zł, zaś w roku podatkowym 2017 w wysokości 88.553,44 zł.

(dowód: informacja Naczelnika Trzeciego Urzędu Skarbowego w G., k. 359-360)

Powód był właścicielem lokalu mieszkalnego położonego w G. przy ul. (...). Przedmiotowe mieszkanie zostało przez niego zakupione za środki pochodzące z kredytu hipotecznego. W okresie pozostawania stron w konkubinacie, mieszkanie było przez powoda wynajmowane za czynszem w wysokości 1.700-2.200 zł. Czynsz był przeznaczany przez powoda na spłatę rat kredytu hipotecznego.

(dowód: historia rachunku bankowego powoda za okres od 5 maja 2016r. do 1 marca 2018r., k. 409-447, przesłuchanie powoda, płyta CD k. 479)

Powód uiszczal alimenty na rzecz małoletniego syna w kwocie 225 zł miesięcznie. Na podstawie umowy z dnia 16 marca 2017 roku wysokość alimentów została zwiększona do kwoty 800 zł miesięcznie począwszy od dnia 1 kwietnia 2017 roku.

(dowód: protokół posiedzenia jawnego z dnia 6 października 2004r., k. 449, umowa alimentacyjna z dnia 16 marca 2017r., k. 450-451)

W dniu 10 lutego 2018 roku pozwana wyprowadziła się od powoda. Od 24 kwietnia 2018 roku powód prowadził z pozwaną korespondencję sms, domagając się zwrotu kredytu. W trakcie wymiany sms pozwana twierdziła, że powód nie brał żadnego kredytu dla niej, lecz „dla nich”.

(dowód: wydruk korespondencji sms, k. 69-80, przesłuchanie pozwanej, płyta CD k. 479)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, dowodu z zeznań świadków I. N., K. K., M. S. (2), E. Ż., C. M., M. S. (3), M. B., K. U., P. Z. i A. K. oraz dowodu z przesłuchania stron.

Oceniając zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy Sąd nie dopatrył się żadnych podstaw do kwestionowania prawdziwości i wiarygodności wymienionych w ustaleniach stanu faktycznego dokumentów. Podkreślić bowiem należy, iż część dokumentów w postaci odpisów z ksiąg wieczystych czy pism składanych przez wezwane organy oraz instytucje mają charakter dokumentów urzędowych w rozumieniu art. 244 k.p.c. i w związku z tym korzysta z domniemania autentyczności i zgodności z prawdą wyrażonych w nich oświadczeń, czego w toku niniejszego postępowania żadna ze stron nie kwestionowała. Ponadto, za w pełni wiarygodne Sąd uznał także szczegółowo wymienione powyżej dokumenty prywatne. Przedmiotowe dokumenty nie noszą bowiem żadnych śladów przerobienia, podrobienia, czy innej manipulacji, stąd nie ma podstaw, aby uznać, że zostały stworzone wyłącznie na potrzeby niniejszego postępowania. Zresztą żadna ze stron nie wносиła zastrzeżeń co do ich autentyczności, czy też zgodności przedstawionych odpisów z oryginałami dokumentów. Podobnie, za wiarygodne należało uznać

wydruki komputerowe w historii operacji na rachunkach bankowych stron czy potwierdzeń przelewów bankowych stanowiących dowód w rozumieniu art. 308 k.p.c.

Przechodząc natomiast do oceny wiarygodności osobowego materiału dowodowego, należy wskazać, że brak było podstaw do kwestionowania zeznań świadków P. Z. i K. U. odnośnie stanu mieszkania przy ul. (...) w G. w dacie jego zakupu przez pozwaną oraz sposobu finansowania tej transakcji, albowiem w tym zakresie zeznania wymienionych świadków korelują z innymi dowodami (tj. dokumentację zdjęciową, historią operacji na rachunku bankowym pozwanej). Za wiarygodne należało także uznać zeznania drugiego ze wskazanych świadków co do wypłaty przez pozwaną większej sumy pieniędzy w dniu 14 października 2016 roku. Okoliczność ta wynika bowiem z historii rachunku bankowego pozwanej. Nie sposób też wykluczyć, że w tym dniu świadek faktycznie spotkała się z pozwaną.

Jeśli chodzi natomiast o zeznania matki powoda E. Ż., to świadek miała jedynie wiedzę o zaciągnięciu kredytu przez syna, zakupie mieszkania przez powódkę na cele inwestycyjne, a także o remoncie tego lokalu. Natomiast, świadek nie wiedziała, czy strony umowy zawierały umowę pożyczki, a także nie знаła zakresu przeprowadzonych przez pozwaną prac związanych z modernizacją tegoż mieszkania. (...) odnośnie pożyczki nie miał również wujek powoda A. K.. Świadek wskazał jedynie, że z relacji powoda i jego matki wie o zaciągniętym przez powoda kredycie, który miał być przeznaczony na remont mieszkania pozwanej.

Oceniając zeznania świadka M. B., należy stwierdzić, że są one wewnętrznie sprzeczne. Z jednej strony świadek zeznał bowiem, że strony miały wspólnie spłacać kredyt, po czym zmienił wersję wskazując, że pozwana miała zwrócić powodowi kwotę kredytu w bliżej nieokreślonym trybie. Świadek utrzymywał, że wiedzę o zaciągniętym kredycie posiada od powoda, przy czym podał sprzeczne z twierdzeniami powoda okoliczności zawarcia umowy tj. podał, że kredyt miał zostać zaciągnięty w celu rozwiązania bliżej nieokreślonych problemów finansowych pozwanej (a nie jak utrzymywał powód – na remont mieszkania pozwanej), a także błędnie wskazał kwotę kredytu (70.000 zł). Świadek w ogóle nie miał wiedzy co do remontu mieszkania.

Więszszego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy nie miały zeznania świadków I. N., K. K. i M. S. (2). Wymienieni świadkowie posiadali wiedzę nabytą od powoda o zaciągnięciu przez niego kredytu, natomiast nie wiedzieli ani na jaki cel kredyt został zaciągnięty, ani też nie słyszeli o zawarciu przez strony umowy pożyczki. Podobnie, świadkowie C. M. i M. S. (3) nie mieli wiedzy ani o kredycie ani też pożyczce.

Z dużą dozą ostrożności Sąd podszedł do oceny wiarygodności zeznań stron z uwagi na istotne sprzeczności pomiędzy przedstawionymi przez nie wersjami. Z tych przyczyn Sąd dał wiarę zeznaniom powoda i pozwanej jedynie w zakresie jaki był pomiędzy nimi bezsporny, a także w jakim zeznania te znajdowały pokrycie w innych dowodach, uznanych przez Sąd za niewątpliwie wiarygodne. Stąd też Sąd odmówił przyznania waloru wiarygodności zeznaniom powoda odnośnie zawarcia przez strony umowy pożyczki w celu sfinansowania remontu mieszkania pozwanej położonego w G. przy ul. (...). W tym zakresie zeznania powoda nie korelują z żadnymi innymi dowodami zebranymi w niniejszej sprawie. Powód twierdził, że kwota 50.000 zł, którą miał przekazać pozwanej, miała zostać w całości przeznaczona na sfinansowanie remontu mieszkania pozwanej zakupionego w celach inwestycyjnych. Niemniej złożone do akt niniejszego postępowania zdjęcia, jak również zeznania świadków nie wskazują na to, aby mieszkanie to wymagało tak znacznych nakładów finansowych. Z porównania zdjęć wykonanych przed i po zakupie wynika, że w lokalu zostały przeprowadzone prace remontowe, głównie łazienki, niemniej kierując się doświadczeniem życiowym nie można uznać, aby koszt przeprowadzenia remontu był tak znaczny, jak wskazuje powód. Ponadto, nie znajdują potwierdzenia w obiektywnych dowodach zeznania powoda odnośnie utrzymywania przez pozwaną ojca, który miał zmagać się z chorobą alkoholową. W tym zakresie zeznania powoda pozostają całkowicie gołosłowne.

Jedynie w części Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanej. Zważyć należy, iż w swoich zeznaniach pozwana usiłowała przedstawić powoda jako osobę niezbyt majątną, mało zarabiającą, nie posiadającą wystarczających środków finansowych na dokładanie się do wspólnego utrzymania. Tymczasem, z przedstawionych dokumentów wynika, że w okresie pozostawania w związku z pozwaną powód posiadał ze stosunku pracy przychody roczne przekraczające kwotę 65.000 zł, a także dochody z najmu, które przeznaczał na spłatę rat kredytu hipotecznego. Podkreślić także

należy, iż nie mają żadnego pokrycia w materiale dowodowym twierdzenia pozwanej odnośnie rzekomych długów powoda i toczących się przeciwko niemu egzekucji. Z informacji uzyskanych od komorników działających przy Sądzie Rejonowym w Białej Podlaskiej wynika jednoznacznie, że przeciwko powodowi nie były prowadzone żadne postępowania egzekucyjne, w szczególności związane z egzekucją świadczeń alimentacyjnych. W świetle złożonych dowodów należy uznać, że powód dobrowolnie porozumiał się z byłą żoną w sprawie zmiany wysokości alimentów na małoletniego syna. Dalej, nie znajdują potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym zeznania pozwanej dotyczące utrzymywania przez powoda matki. Na tę okoliczność pozwana nie zaoferowała żadnego wiarygodnego dowodu. Nie ma też dowodu świadczącego o tym, że pozwana w jakikolwiek sposób pośredniczyła w zawarciu umowy alimentacyjnej przez powoda i jego byłą żonę.

Przechodząc do szczegółowych rozważań należy wskazać, że w niniejszej sprawie powód domagał się od pozwanej zapłaty kwoty 59.635,26 zł tytułem zwrotu pożyczki udzielonej pozwanej w trakcie trwania nieformalnego związku stron. W związku z powyższym podstawę prawną powództwa stanowił przepis art. 720 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Wobec jednoznacznie określonej przez powoda podstawy faktycznej sporu, opartej na umowie pożyczki, zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. powód powinien udowodnić, że między nim a pozwanym doszła do skutku taka umowa (zob. wyrok SN z dnia 11 czerwca 1999r., II CKN 390/98, L.). Zatem, powód powinien udowodnić, że strony zawarły umowę pożyczki w rozumieniu art. 720 k.c. tj. winien wykazać istnienie co najmniej elementów przedmiotowo istotnych umowy pożyczki (*essentialia negotii*), bez których taka umowa w ogóle nie może dojść do skutku. Podkreślić należy, iż elementami *essentialia negotii* umowy pożyczki są: zobowiązanie dającego pożyczkę (pożyczkodawcy) do przeniesienia na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku oraz zobowiązanie biorącego (pożyczkobiorcy) do zwrotu tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Nie oznacza to, że w każdej umowie pożyczki niezbędne jest jednoznaczne i dokładne posłużenie się sformułowaniami, użytymi w ww. przepisie. Możliwe jest bowiem ustalanie na podstawie art. 65 § 2 k.c. rzeczywistego znaczenia i woli stron takiej umowy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 r., III CSK 38/11, L.).

W ocenie Sądu powód nie zdołał jednak sprostać powyższemu ciężarowi dowodu i nie wykazał, że pomiędzy nim a pozwaną doszło do zawarcia umowy pożyczki w wysokości 50.000 zł, a także nie wykazał, jakie były warunki zawartej umowy. W pierwszej kolejności należy zauważyć, że kwestia rzekomej pożyczki udzielonej pozwanej pojawiła się dopiero po rozstaniu stron. Świadczy o tym przede wszystkim treść dołączonej do pozwu korespondencji sms stron. Tymczasem, dla dokonania prawidłowej oceny żądania pozwu istotne pozostają okoliczności z momentu, kiedy miała być rzekomo zawarta przedmiotowa umowa. Nie ma żadnych wiarygodnych, obiektywnych dowodów świadczących o tym, że powód i pozwana dokonali zgodnych ustaleń w tym zakresie w trakcie trwania konkubinatu. Po pierwsze, fakt zawarcia umowy pożyczki nie wynika z zeznań przesłuchanych w niniejszej sprawie świadków. Nawet, osoby z kręgu najbliższej rodziny powoda tj. matka i wujek nie byli w stanie wskazać, czy strony rzeczywiście zawarły umowę pożyczki. Jak wskazano przy okazji oceny dowodów, osoby te jedynie słyszały o zaciągnięciu przez powoda zobowiązania kredytowego, a także potrzebie przeprowadzenia remontu mieszkania zakupionego przez pozwaną w celach inwestycyjnych. Niemniej nie byli oni nawet wskazać, czy taki remont w ogóle został przeprowadzony i jaki był jego zakres. W zasadzie jedynym świadkiem, który potwierdził fakt zawarcia umowy pożyczki był kolega powoda – M. B.. Jednakże, zeznania te z przyczyn wskazanych powyżej nie mogły stanowić wiarygodnego dowodu w sprawie. Podkreślić także należy, iż umowa pożyczki nie została zgłoszona do organu podatkowego. Strona powodowa fakt udzielenia pożyczki łączyła z zawarciem w dniu 13 października 2016 roku umowy kredytu gotówkowego z (...) S.A. z siedzibą w G.. Zgodnie z postanowieniami tejże umowy, część kapitału kredytu w kwocie 50.000 zł miała zostać wypłacona na rachunek bankowy należący do pozwanej. Z historii operacji na rachunku bankowym pozwanej wynika, że faktycznie w dniu 14 października 2016 roku bank przelał ww. kwotę na konto pozwanej, po czym pozwana wypłaciła tę kwotę. W ocenie Sądu nie ma jednak dostatecznych podstaw, aby przyjąć, że kwota ta

została przekazana na rachunek pozwanej w wykonaniu umowy pożyczki. Należy bowiem uwzględnić szerszy kontekst sytuacyjny. Jak wynika z zebranego materiału dowodowego strony pozostawały w nieformalnym związku, a od 2015 roku wspólnie zamieszkiwały i prowadziły wspólne gospodarstwo domowe. W trakcie konkubinatu każda ze stron wielokrotnie przelewała na rachunki partnera różne sumy, czego dowodzą załączone do akt sprawy historie operacji na ich rachunkach bankowych. Oznacza to, że strony dokonywały wzajemnych przelewów, które to przelewy mieściły się w kategorii wzajemnej pomocy w prowadzeniu spraw codziennych. Nadto, należy mieć na względzie cały konglomerat interesów stron, w których uczestniczyli partnerzy. I tak, powód widnieje jako wynajmujący w umowie najmu lokalu stanowiącego własność pozwanej. Na rachunek bankowy powoda wpływał czynsz najmu w kwocie 5.000 zł. Powód figuruje jako sprzedawca samochodu należącego do powódki marki A. (...). Z powyższego wynika, że przedmiotem przesunięć pomiędzy majątkami stron były dość znaczne kwoty (jak np. czynsz najmu za lokal użytkowy w K.), czy też wartościowe ruchomości (jak samochody). Tym samym nie sposób uznać, aby sam fakt wypłaty kredytu gotówkowego zaciągniętego przez powoda na konto pozwanej dowodził udzielenia pożyczki. Podkreślić przy tym należy, iż przez cały czas trwania związku stron, to powód spłacał raty kredytu, nie domagając się zwrotu poszczególnych rat od pozwanej. Nie ulega wątpliwości, iż do zawarcia umowy pożyczki wymagane jest złożenie przez obie strony, tj. pożyczkodawcę i pożyczkobiorcę zgodnych oświadczeń woli. Pożyczka jest bowiem umową konsensualną i dwustronnie zobowiązującą. W rozpatrywanej sprawie strona powodowa nie wykazała jednak, że strony miały zgodną wolę zawarcia umowy pożyczki. Jednocześnie należy mieć na względzie, że przekazywanie środków pieniężnych pomiędzy konkubentami może odbywać się w oparciu o wiele różnych czynności prawnych, a nawet bez podstawy prawnej. Obowiązujące przepisy prawa nie przewidują domniemania, zgodnie z którym przekazanie środków pieniężnych następuje na podstawie umowy pożyczki. To zaś oznacza, że strona, która twierdzi, że zawarła umowę pożyczki powinna ten fakt udowodnić. Wprawdzie w postępowaniu dowodowym dopuszczalne jest uznanie za ustalone faktów, które nie wynikają wprost z przeprowadzonych dowodów, ale tylko wtedy, gdy taki wniosek można wyprowadzić z innych ustalonych faktów (domniemanie faktyczne, art. 231 k.p.c.). W rozpoznawanej sprawie – jak wskazano powyżej – Sąd nie ustalił faktów, które pozwoliłyby na uznanie istnienia umowy pożyczki w drodze tego domniemania. Biorąc pod uwagę rozkład ciężaru dowodu (art. 6 k.c.) należało uznać, że powód nie wykazał, że w rozpatrywanym przypadku zawarcie pożyczki było w większym stopniu prawdopodobne niż dokonanie innej czynności prawnej. Wersja przedstawiona przez pozwaną, iż po wypłacie środki zostały przekazane powodowi, który następnie przeznaczył je na rozwijanie swoich zainteresowań czy bieżące utrzymanie jest równie prawdopodobna w świetle okoliczności, że strony wspólnie zamieszkiwały, prowadziły wspólne gospodarstwo domowe, dokonywały wielokrotnie na swoją rzecz przelewów. Nie sposób w związku z tym przyjąć, że pozwana zobowiązała się do zwrotu świadczenia. Taka ocena uzasadniona jest przede wszystkim tym, że w momencie wypłaty środków na rachunek pozwanej strony nie przewidywały i nie planowały zakończenia związku jak również brakiem jakichkolwiek wezwań do zapłaty w trakcie trwania wspólnego pożycia.

Nadto, w toku niniejszego postępowania powód nie zdołał wykazać, że pożyczka miała być przeznaczona na wskazany przez niego cel. Wprawdzie do essentialia negotii umowy pożyczki nie należy określenie celu pożyczki, niemniej w niniejszym przypadku kwestia ta jest istotna w kontekście oceny wiarygodności całokształtu twierdzeń powoda. Zważyć należy, iż powód konsekwentnie podnosił, że kwota pożyczki miała zostać przeznaczona przez pozwaną na sfinansowanie remontu nowo zakupionego lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w G.. Zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy jednak nie potwierdza wersji powoda. Przede wszystkim należy wskazać, że wbrew twierdzeniom zawartym w pozwie lokal ten nie wymagał wykonania remontu kapitalnego. Z zeznań zbywcy P. Z. wynika, że wcześniej w lokalu zostały wymienione wszystkie instalacje i znajdował się w dobrym stanie. Potwierdzają to również zeznania innych przesłuchanych w niniejszej sprawie świadków. Nadto, przedmiotem transakcji był lokal z pełnym wyposażeniem, jakie jest potrzebne do jego wynajęcia (włączając w to ręczniki, czy pościel). Oczywiście w oparciu o przedstawioną dokumentację fotograficzną można stwierdzić, że pozwana dokonała odświeżenia niektórych pomieszczeń, niemniej – kierując się zwykłym doświadczeniem życiowym – można stwierdzić, że koszt remontu nie mógł być tak wysoki, jak wskazuje to powód. Jednocześnie, dysponując zaoferowanym przez powoda materiałem dowodowym nie sposób ustalić, jaka kwota została zainwestowana w celu doprowadzenia lokalu do wynajmu. Należy mieć przy tym na uwadze, że pozwana również dysponowała własnymi środkami pieniężnymi. Z dokumentu w postaci historii rachunku bankowego pozwanej wynika, że na koniec października 2016 roku miała dodatnie saldo w

kwocie około 17.000 zł. Ponadto, pozwana osiągała dochody z wynajmu lokalu usługowego w K. w kwocie 5.000 zł miesięcznie. Biorąc pod uwagę, że strony prowadziły wspólne gospodarstwo domowe i wspólnie pokrywały wydatki związane z utrzymaniem (świadczy o tym choćby historia operacji na rachunkach obu stron, w tym przepływy finansowe pomiędzy tymi rachunkami) nie sposób stwierdzić, z jakich środków zostały sfinansowane poszczególne zakupy czy prace modernizacyjne. Podkreślić należy, iż przedmiotowy lokal został nabyty w celach inwestycyjnych i miał służyć finansowaniu wspólnych wydatków stron. Po wyremontowaniu lokal ten był faktycznie wynajmowany. Zatem, w trakcie pozostawania w związku z pozwaną powód odniósł pewien użytek ze środków zainwestowanych w modernizację tego mieszkania.

Mając zatem na względzie wszystkie przytoczone powyżej okoliczności, na podstawie art. 347 k.p.c. Sąd uchylił wyrok zaoczny i na mocy art. 720 § 1 k.c. a contrario oddalił powództwo.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 98 k.p.c. i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, zasądził na rzecz pozwanej kwotę 6.909 zł. Na poniesione przez nich koszty składały się: opłata sądowa od sprzeciwu (1.492 zł), opłata za czynności fachowego pełnomocnika będącego radcą prawnym w stawce minimalnej (5.400 zł) stosownie do § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł). Ponadto, Zgodnie z art. 98 § 1¹ k.p.c. od przyznanych kosztów procesu Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się postanowienia do dnia zapłaty.